

РУТ БЕА

У ЛІСІ-ЛІСІ
ТЕМНОМУ

Переклала з англійської

Оксана Дятел

Київ · «НАШ ФОРМАТ» · 2016

Я БІЖУ.

Біжу крізь залиті місяцем ліси, гілки зачіплюються за одяг і рвуть його на клапти, ноги плутаються в засніженій папороті.

Ожина ранить руки. У горлі зшерхло. Болить. Болить геть усе.

Але я біжу. Принаймні я ще можу це робити.

Завжди, коли біжу, в голові рояться якісь слова. Час, що хочу наздогнати, чи розчарування, які хочу розтоптати об асфальт.

Але цього разу всередині лунає лише одне слово, єдина думка.

Джеймс. Джеймс. Джеймс.

Я мушу туди добігти. Я мушу добігти до дороги, перш ніж...

І ось нарешті чорна смужка асфальту, освітлена місячним сяйвом. Я чую гудіння мотора, воно наближається, білі лінії сяють. Вони такі яскраві, що ріжуть очі, чорні стовбури дерев — наче рубці на тлі фар.

Я запізно?

Я змушую себе подолати останні тридцять метрів, перечіплююся через колоди, серце стугонить у грудях.

Джеймс.

І я таки запізно — машина надто близько. Мені її не зупинити.

Я лежу на асфальті, витягнувши руки вперед.

— Зупинись!

Болить. Усе болить. Світло в очах, головний біль. У нідрах тхне кров'ю, від неї липкі руки.

— Леоноро?

Десь крізь туман болю пробивається голос. Я намагаюся поворухнути головою, вуста не спроможні вимовити ні слова.

— Леоноро, ти в безпеці, ти у відділенні швидкої допомоги. Ми тебе веземо на рентген.

Голос жінки. Він звучить чітко і голосно. Від нього болить.

— Слід когось повідомити?

Я знову намагаюся похитати головою.

— Не рухайся, — відповідає вона. — У тебе травма голови.

— Норо, — шепочу.

— Зателефонувати Норі? Хто така Нора?

— Я... це моє ім'я.

— Гарзд, Норо. Не хвилюйся. Боляче не буде.

Проте це не так. Усе болить.

Що трапилося?

Що я зробила?

2

Щойно прокинувшись, я знала — сьогодні день для пробіжки парком по найдовшому моєму маршруту на п'ятнадцять кілометрів. Осінні проміння пробивалося крізь плетені штори, вкриваючи позолотою постіль. Пахло дощем, що йшов уночі. За вікном кінчики листочків платана набували золотаво-коричневого відтінку. Я заплющила очі, потягнулася, дослуховуючись до цокання та гулу опалення, приглушеного гуркотом машин, відчуваючи кожен м'яз і насолоджуючись новим днем.

Я завжди починаю ранок однаково. Можливо, через самотнє життя, що дає можливість проростати твоїм звичкам. Жодного стороннього втручання, жодних сусідів по кімнаті, котрі випивають залишки молока, жодних котів із клубками їхньої шерсті на килимі. Ти знаєш, що річ, залишена вчора у шафці, вранці опиниться знову у шафці. Ти контролюєш усе.

А можливо, річ у роботі вдома. На відміну від звичного графіку, дні з легкістю перетворюються на хаотичні, змішуючись до купи. Таке буває, що о п'ятій вечора я ще досі у піжамі, а єдина жива душа, котру сьогодні бачила, — молочник. Бувають дні, коли не чую жодного людського голосу, окрім радіо. Але знаєте? Мені це навіть подобається. Нормальне життя письменника у всіх його барвах — ти наодинці з голосами у своїй голові та виліпленими тобою героями. У тиші вони оживають. Проте це не завжди найкорисніший спосіб жити. Що не кажи, а режим важливий. Він дає те, за що можна зачепитися, що відмежовує будні від свята.

Мій день починається так.

О 6:30 вмикається опалення, і гул бойлера мене будить. Перевіряю телефон, аби переконатися, що вночі світові не

настав гаплик. Потім просто лежу, дослуховуюся до тріску та скрипу обігрівача.

О 7.00 вмикаю радіо, де вже спіймана хвиля ранкового шоу на «Радіо 4». Дотягуюся до кавоварки, вмикаю її. Вода та кава — мелена «Карт Нуар», загорнута у фільтрувальний папір — ще звечора у кавоварці. Розмір моєї квартири має чимало переваг. Однією з них є те, що, сидячи на ліжку, легко можу дотягнутись і до холодильника, і до кавоварки.

Зазвичай кава готова після того, як по радіо повідомлять останні новини. Піднімаю себе з-під теплої ковдри, п'ю каву з кількома краплинами молока та грінкою, з намазаним малиновим джемом «Бонн Маман» (без масла, і річ не в дієті, просто не люблю таке поєднання).

А от що буде далі, залежить від погоди. Якщо дощ, чи не хочеться бігати — приймаю душ, перевіряю пошту і беруся до роботи.

Але сьогодні прекрасний день, мені вже кортить вибратися надвір, відчути листя під ногами та вітер на обличчі. Душ буде після пробіжки. Одягаю футболку, легінси, шкарпетки, засовую ноги в кросівки там, де лишила їх, біля дверей. Потім пробігаю три сходові марші, і ось я вниз, з'явилася на світ.

Повернулася розгаряченою, спітнілою та зігнутою від втоми. Довго стояла в душі, обдумуючи список справ на сьогодні. Треба було скупитись онлайн, бо їжі майже не лишалося, подивитися правки до моєї книжки, котрі пообіцяла повернути редакторові до кінця тижня, проте ще навіть не відкривала їх. Ще потрібно було переглянути листи, що надійшли з мого сайту через форму зворотного зв'язку. Я вже роками за це не сідала, все відкладаючи якнайдалі. Звісно, більшість листів — спам. Хоч яке підтвердження став, все одно від спамерів не захиститися. Проте іноді там буває і корисне — запити на рекламу чи матеріали для рецензії. А іноді... а іноді надходять листи від читачів. Якщо люди тобі і пишуть, то найчастіше тому, що їм сподобалася книжка. Хоча були й такі, хто розповідав, яка ж я жахлива людина. Але навіть коли відгуки хороші, якось дивно та незручно чути реакцію людей на твої особисті

думки. Складається враження, ніби читаєш думки стороннього про свій щоденник. Не впевнена, що колись звикну до цього відчуття, хоч би скільки писала. Можливо, саме через це мені доводиться готуватися, перш ніж розпочати цей процес.

Одяглася, увімкнула ноутбук, почала повільно проглядати листи і видаляти спам. «Віагра». Обіцянка задовольнити жінку в мені. Російські кралі.

А потім...

Кому: Мелані Чо; kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk; Т. Доксма; Ліз Кімао; info@LNShaw.co.uk; Марія Татібует; Айріс П. Вестевей; Кейт Овенс; smurphy@shoutlinemedia.com; Ніна да Соуза; Кріс Френч

Від: Флоренс Клай

Тема: Дівич-вечірка Клер!!!

Усім вітаннячко!!!

Для тих, хто мене не знає, — моє ім'я Фло, я найкраща подружка Клер іще з універу. А також — барабанний дріб — дружка!!! Отже, за давньою доброю традицією, я організатор її дівич-вечірки!!!

Ми з Клер пошепотілися, ну, і як ви, власне, здогадалися, вона не хоче жодних там гумових членів чи нагрудної медалі «Наречена», тому ми влаштуємо щось цікавіше — поїдемо на вихідні до Нортумберленда, вподобаного нами ще з університетських часів. Проте, думаю, декілька пустотливих іграшок ми таки прихопимо.

Щодо дат: 14–16 листопада. Знаю, що часу майже не лишилося, у всіх робота, Різдво на носі й таке інше. Тому чекаю на вашу *якнайшвидшу* відповідь.

Цьомки. Дуже сподіваюся зустрітися з давніми, щирими друзями найближчим часом!!!

Фло xxx

Повідомлення висіло декілька днів, перш ніж я його побачила. Фло, хоч ким би вона була, надіслала його на мою адресу, де воно мало не потонуло у тонні спаму.

— Клер? Та не знаю я ніяких Клер, окрім...

Але це не може бути вона. Ми не бачилися близько десяти років.

На якусь там мить мій палець завмер над кнопкою «видалити». Потім таки клікнула і відкрила лист.

Сиділа, гризучи нігті, мружилася в екран і намагалася скласти те докупи.

У копії стояло з десяток людей, з-поміж них було лише одне відоме мені ім'я: Ніна да Соуза.

О, здається, є. Це Клер Кавендіх. Це могла бути лише вона. Мені було відомо, точніше, здавалося, що пам'ятаю. Вона вчилася в Даремі, а може, у Ньюкаслі? З Нортумберлендом сходиться.

Але чому? Чому Клер Кавендіх запросила мене на цю вечірку?

Можливо, це помилка? Чи ця Фло залізла до її скриньки і надіслала листа всім, кого вдалося знайти?

Проте лише дванадцять осіб... Тож мою адресу не могли включити помилково. Еге ж бо?

Так і сиділа, втупившись в екран, наче пікселі могли відповісти на запитання, що шаленіли в голові. Потім швиденько, поки ще не встигла про це пожалкувати, почала друкувати листа.

Кому: Ніна да Соуза

Від: Нора Шоу

Тема: Дівич-вечірка???

Люба Н, сподіваюся, у тебе все гаразд. Мушу сказати, що дещо здивована побачити нас обох у переліку запрошених на вечірку Клер. Ти будеш? хх

А далі я чекала на відповідь.

Сіла за роботу — я вже й так проштрафилась із чорновим варіантом нової книжки, проте повідомлення від Флоренс не давало спокою. Час від часу перевіряла пошту, проте прапорець «непрочитане» так і висів, ніби мовчазний докір.

Декілька днів по тому за сніданком я лінкуватого проглядала Твіттер на телефоні, аж раптом замиготіло «Нове повідомлення».

Воно було від Ніни.
Відсърбнула кави.

Від: Ніна да Соуза

Кому: Нора Шоу

Тема: У відповідь на: Дівич-вечірка???

Вітаю! Скільки літ, скільки зим! Щойно отримала твоє повідомлення. Тільки-но з лікарні. Відверто кажучи, я найменше мрію про якісь там посиденьки. Отримала оце запрошення на весілля, але дуже сподіваюся відкараскатися від дівич-вечірки. Ти будеш? Домовмося, що я піду, якщо ти підеш?

Н х

Пила каву, вдивляючись в екран. Палець завис над «відповісти». Я сподівалася, що Ніна хоч трохи розжене туман у моїй голові.

Коли те весілля? Чому мене запросили на вечірку, а на весілля — ні? За кого вона виходить заміж?

«Привіт, ти знаєш?..» — саме взялася друкувати, проте потім видалила. От якраз про це не можна було запитувати. Це наче визнати, що я не мала жодного уявлення про перебіг подій.

Мені завжди важко давалося визнання своєї непоінформованості. Страх як не люблю такі ситуації.

Поки милася в душі та одягалася, намагалась якнайглибше заштовхати це запитання у підвал своїх думок, проте, коли знову ввімкнула комп, у поштової скриньці виявилось два непрочитаних листи.

Перший — жалісливе «ні, дякую» від однієї з подружок Клер, котра відмазувалася днем народження когось із сімейства.

Другий — від Фло. Ніні — з прикріпленим повідомленням про прочитання листа.

Кому: info@LNShaw.co.uk

Від: Флоренс Клай

Тема: У відповідь на: дівич-вечірка Клер!!!

Шановна Лі!

Перепошую за таке переслідування, лише хотіла би дізнатися, чи ти отримала мого листа. Знаю, що минуло

чимало часу від вашої останньої зустрічі з Клер, проте вона дуже сподівається — ти прийдеш. Вона так часто згадує тебе і страшенно шкодує, що після школи ви загубилися. Через що так склалося, мені не відомо, проте вона ну аж надто хоче, щоб ти завітала. Отже, твоя відповідь — ТАК? Це було би просто чудово!

Фло xxx

Я зітхнула. Лист мав би мене потішити — Клер так хоче, щоб я була на тій вечірці, стільки всього зробила, щоб мене знайти. Натомість я відчула лише відразу. До мене чіпляються. Здавалося, хтось нахабно вліз у мою приватність отим повідомленням про прочитання листа. Нагадувало якесь переслідування чи шпигунські штучки. Невже вона не вірить, що я таки відповім, коли буде вільна хвилинка?

Я згорнула повідомлення, знову відкрила документ, над яким працювала. Сиділа над ним, намагаючись приборкати думки про вечірку, однак одне речення Фло приклеїлося до мене, як смола до чобота. *Через що так склалося, мені не відомо.* Звучало воно якось жалісливо. Ні, подумалося гірко, нічого гісінько ти не знаєш. Лізти в моє минуле — зась!

Я присяглася більше туди не повертатися.

Ніна — то інша річ. Вона саме жила в Лондоні, і ми частенько зустрічалися в районі Гекні. Вона була частиною мого життя в Лондоні, так само, як і в Редінгу.

А от Клер — це безумовно минуле, яке я не хотіла би більше ворухити і збираюся лишити десь далеко.

Хоча десь глибоко в душі мене мучив сумнів. Клер була моєю подругою. Моєю найкращою подругою упродовж доволі тривалого часу. Але я втекла... Утекла не озираючись, не лишивши навіть тонкої нитки. І яка ж я тоді подруга?

Підвелася, щось не давало спокою. Нічого ліпшого на думку не спало, аніж зварити горнятко кави. Кавоварка пихкотіла та гуркотіла, я гризла нігті й думала про ті десять років, що минули від нашої останньої зустрічі. Нарешті приготувався напій, прихопила його з собою, сіла за стіл, проте роботу відклала. Відкрила Гугл і ввела: «Клер Кавендіш Фейсбук».

Як виявилось, таких Клер Кавендіх ціла купа. І поки я, здавалося, знайшла свою, кава вже геть вихолола. На аватарці була зображена парочка в костюмах героїв серіалу «Доктор Хто». Червона перука дещо заважала чітко вирізнити особу, проте вираз обличчя і те, як дівчина закинула голову, повернули мою увагу й змусили зупинити пошук серед того нескінченного переліку. Чоловік був одягнений, як Метт Сміт. Розкуйовджене волосся, рогові окуляри, краватка-метелик. Я клікнула на фотографію, щоб збільшити, якийсь час уважно роздивлялася, намагаючись розгледіти риси дівчини, що ховалися за волоссям. Що довше я вдивлялася, то чіткіше розуміла: це Клер. Чоловіка я не знала, жодних сумнівів.

Потім клікнула на «Інформація». З-поміж «Спільні друзі» вигулькнула Ніна да Соуза. Точно — Клер. Статус: «Зустрічається з Вільям Пілігрим». Ім'я змусило мене трохи замислитись. Дивно, проте видавалося знайомим. Але ж єдиним Вільямом, який вчився з нами, був Віл Майлз. Пілігрим. Ні, нікого з прізвищем Пілігрим я не знаю. Я клікнула на фото профілю, проте переді мною з'явилося зображення напівнаповненого келиха пива, невідомого автора.

Повернулася до фото профілю Клер, ще раз уважно придивилася, намагаючись визначити, що ж робити далі. Слова з листа Фло й далі відлунювали в голові: *«Вона дуже сподівається — ти приїдеш. Вона так часто згадує тебе».*

Щось стукало в моє серце. Якесь дивне почуття провини.

Я пішла не озираючись; невротична, розірвана на шмаття, так довго я намагалася сконцентруватися на тому, як жити далі, продовжувала рухатися вперед, лишаючи минуле далеко позаду. Гнала геть усі думки про егоїстичність свого вчинку, про друзів, яких лишаю. Самозбереження — єдине, що було тоді до снаги.

І ось очі Клер зустрілися з моїми, вони грайливо зиркають на мене з-під рудої перуки. Мені здалося, я читаю у них щось благальне і докірливе.

Накотили спогади. Пригадалося, як їй вдавалося змусити тебе почуватися на всі сто, просто витягнувши з дому.